

[Arnth Jensen.]

et Udvalgsarbejde; jeg tror, man i gamle Dage betegnede det saaledes: at man havde været paa Buntmagerloftet.

Men min Forbavelse blev ikke mindre, da jeg i de første Linier af Interviewet læste, at Det konservative Folkepartis principielle Stilling i dette Spørgsmaal var fri Næring. Det understregedes endogsaa stærkt i den konservative Presse Dagen derpaa, bl. a. i „Jyllandsposten“ og i „Berlingske Tidende“, at egentlig er det de konservative Medlemmer af Udvalget, der paa dette Omraade har været de førende, og at det er lykkedes dem ogsaa at overbevise Venstre, saaledes at vi tiltræder dette Standpunkt. Saa lidt kan jo pryde en Mand, som Karlen sagde, da han satte Spore paa Træskoene. Men jeg tror nu, at man vil have ondt ved i Rigsdagstidende at finde noget som helst om, at den konservative Ordfører har udtalt sig om, at fri Næring paa dette Omraade var Partiets principielle Stilling. Han har under Omtalen af de høje Afgifter i Lovforslaget udtalt, at skulde han under saadanne Forhold vælge mellem det foreliggende Forslag og fri Næring, saa valgte han det sidste. Men en Udtalelse om, at fri Næring var Partiets principielle Stilling, kan man, som sagt, ikke finde.

Jeg tror heller ikke, at de andre Medlemmer, der har deltaget i Udvalgets Arbejde, har mærket synderlig stærkt til, at det just var mod dette Maal, de konservative Udvalgsmedlemmer arbejdede, eller at de arbejdede paa at faa saadanne Ændringer frem, som helt og fuldt ændrede Lovforslagets Karakter. Hvis man derfor fra konservativ Side vil være i Overensstemmelse med de virkelige Forhold, bør man rette Meddelelserne derhen, at det ikke er de Konservative, der tog Initiativet til Forslaget om fri Næring, og Venstre, der støttede det, men at Forholdet, hvis det skal føres frem, som det er, var lige det modsatte.

Jeg har fundet det nødvendigt at fremføre disse Bemærkninger, fordi det ikke er første Gang i Vinter, at den konservative Presse har givet den Slags Fremstillinger, og selv om man, som Holberg siger, ønsker at leve kristeligt og nære sig af Vrag, bør man i hvert Fald ikke vove sig ud saadanne Steder, hvor den urigtige Fremstilling skinner saa stærkt igennem som i dette Tilfælde.

Ser man paa de Ændringsforslag, der er stillet til Hovedforslaget, kan man, som jeg har nævnt, ikke sige, at de i væsentlig Grad ændrer det Grundlag for en eventuel Lov, som vi ved Sagens første Behandling vendte

os stærkt imod. Man opretholder alle Ministerens og Administrationens Beføjelser, man opretholder Filmsraadet og Filmcentralen og lægger i det hele taget Lovforslaget saa nær op ad Statsdrift, som man vel kan uden at lade Staten tage det økonomiske Ansvar. Da jeg ved første Behandling indgaaende gjorde Rede for mit Partis Stilling til de i Lovforslaget nedlagte Hovedprincipper, og da vi finder, at disse ikke er ændret gennem de stillede Ændringsforslag, skal jeg ikke komme nærmere ind paa en Omtale af de enkelte Ændringer, men kun fremsætte et Par Bemærkninger.

Med Hensyn til de Paragraffer, der omfatter det Omraade, der gjaldt for Loven af 1933, stilles der kun Ændringsforslag af Ministeren og Regeringspartierne. De mest betydende af disse er vel Ændringsforslaget til § 5 og Ændringsforslaget angaaende Enkepension. Om disse vil jeg sige, at skal man endelig opretholde Bevillingssystemet, betegner de begge Forbedringer i Forhold til det oprindelige Forslag. Ændringsforslaget til § 11 er vel ogsaa naturligt, naar man vil fastholde alt det andet Posekiggeri. Derimod har man ikke, heller ikke de Konservative, fundet Anledning til at ændre i § 3, Punkt 6, som sammenholdt med § 12 efter min Mening kan blive et farligt Vaaben i Administrationens Haand.

Ændringsforslaget til § 16 om Filmsudlejning maa indrømmes at være en Forbedring, selv om jeg mener, at denne nye Affattelse maaske alligevel ikke dækker det, man har ønsket at opnaa.

Hvad derimod angaar Ændringsforslagene vedrørende Filmsraadets Sammensætning og Beføjelser, kan jeg ikke se rettere, end at de snarere gaar den modsatte Vej af den, vi gjorde os til Talsmænd for. Man udvider nemlig Raadets Beføjelser; idet man nu foruden Kommunalbestyrelsens Udtalelse angaaende en Ansøgers Kvalifikationer forlanger Filmsraadets. Jeg kan ikke se rettere, end at denne Bestemmelse vil kunne føre med sig, at en Minister, der maaske er saa heldig at have et Filmsraad sammensat, netop som han ønsker det, i givet Tilfælde lettere kan underkende en Kommunalbestyrelsens Beslutning og skyde sig ind under Filmsraadets Erklæring. Dette Princip kan jeg ikke anerkende.

Ser vi saa paa det Forslag, der foreligger om Raadets Sammensætning, er der kun sket det, at man har udvidet Antallet til 9; formentlig for at skaffe Plads til et Par Interesser, som man har ment man ikke kunde lade være at tage Hensyn til; naar man vilde have det til at glide. Om Grun-